

Тошо видѣ, че то носи само тая тънка дреха и трепере отъ студъ. Дожалѣ му още повече за бедното момченце. Той сне палтенцето си и го метна на гърба му. Тогава, кой знае какъ, си спомни, отде трѣбва да мине, за да намери кжшата на обушаря.

— Ела, — каза Тошо и хвана другарчето си за ржка. — Азъ зная де да те заведа.

Следъ малко дветѣ деца стоеха предъ една слупена кжщурка. Прозорчето ѝ свѣтѣше. Отвжтре обушарьтъ пѣеше:

Богъ се роди, Коледе ле,
Снощи вечеръ, по вечеря...

Щомъ чу пѣсенъта, малкото момченце плесна съ ржце и извика:

— Тука е!

После върна палтото на Тоша, пригърна го и рече:

— Иди си и ти. Майка ти е тукъ близу!

— Какъ те казватъ? — попита Тошо. — Ще се видимъ ли пакъ?

— Азъ съмъ малкиятъ Христосъ, — отговори момченцето. — Когато поискашъ да ме видишъ, ще ме намеримъ при децата въ кжшата на бедния обушаръ.

Тошо разтвори очи. Той поиска да попита още нѣщо. Но малкото момченце веднага изчезна. Тогава Тошо разтвори още по-широко очи и изведнажъ прогледна. Той видѣ, че не е предъ кжшата на обушаря, а въ малкото си легло. Надъ него стоеше майка му и се усмихваше.

— Мамо! — извика радостно Тошо. — Кжде бѣше?

— Виждашъ ли! Който не слуша, така се губи! — отвърна майка му. — Добре, че дѣдо Господъ ми помогна да те намеря на стжпалата, дето бѣше заспалъ.

— А де е малкиятъ Христосъ? — попита Тошо.

— Той ти прати тази играчка, — рече шеговито майка му и му подаде една хубава топка.

Тя не знаеше, че Тошо бѣше видѣлъ тая нощъ малкия Христосъ.

Димитъръ Шишмановъ.

